

שנת כוזב... מבצע "מפרץ החוזרים", אותה

איפה היית

מה יהיה עם הכור האטומי

ח"כ יובל נאמן

הייתי בשנת שבתון בפסדינה, קליפורניה. ביד ושם עברתי במכון הטכנולוגי שם, ובשעה 11.00 בבוקר בערך בא מישור ובישר את הבשורה. אני אישית לא התרגשתי כל כך כמו האמריקנים שהיו סביבי, אבל זכור לי היטב שמיד החלו השאלות מי עשה זאת. באותה תקופה הייתה חליפת מכתבים בין לוי אשכול לג'ון קנדי בעניין הקמת הכור הגרעיני בדימונה, אחת המחשבות שהמרידו אותי הייתה האם ג'ונסון לא יעצור את הנשוא.

התחלתי לשלוח מברקים

אברהם הרמן, שגריר ישראל בארה"ב ב'63

היריעה הגיעה למשרדי בשעות הצהריים. כל ער ברי המשרד היו בהלם ובאופן ספונטני התאספנו כולם בחדר אחר. העובדים לא יכלו להתרכז ולחזור לעבודה, ואני התחלתי לשלוח מברקי תנחומים. התקופה הייתה תקופה של רגיעה ללא דברים בעיניים בין שתי המדינות, לכן לא היו חששות בנושא המריני לגבי השפעת הרצח על יחסי המדינות. היה ברור שהיציבות תישמר. המחרים והולם היו על עצם העניין של הרצח.

נפטר דוד גולן

דוד גולן מת אתמול בבית החולים שיבא מותקף לב פתאומי. גולן, יליד ירושלים, לוחם במלחמת חצי האי סיני וברסיסה העברית, רחם רבות אל תוך חייו הלא ארוכים. הרבה יותר משמספיקים אנשים אחרים, שלא קרצו מומרם מיוחד.

הוא התחיל את שירותו הציבורי במשרדים הכלכליים של מדינת ישראל, שזה עתה קמה. לאחר מכן, מונה למיופה כוח במילפינים ובמסדר קיה. משם עבר למשרד המסחר והתיירות וניהל את המשא ומתן הענייני על השתתפותה של ישראל לשוק המשותף.

גולן היה חניכו של לוי אשכול המנוח, אשר ידע להעריך שותפים צעירים למלאכה, בעלי ידע, כושר עבודה ואופי איתן. בתקופת כהונת לוי כראש ממשלה, נתמנה גולן למנכ"ל משרד המסחר והתעשייה, ומאוחר יותר היה מועמד מוערך לכהונת נגיד בנק ישראל.

בשנת ה'60 המאוחרת הצטרף

דוד גולן

למגזר העסקי והיה בין מייסדי הבנק הבינלאומי הראשון ומנהלו הכללי הראשון. השאיר אחריו אשה ושתי בנות.

א.ש.

אבישי מרגלית

התקשורת תעשה את השאר

מפלגת העבודה חייבת להעלות מתוכה כבר עכשיו מנהיגות אלטרנטיבית

כפי רבים נישא שמו לשימעה, אך נישא עניין החשיפה הטלוויזיונית חשוב לרור המשך של רכין ופרס. כנחה להפוך ל"רמות לאומית" כל יורש במפלגת העבודה. אם מוטה גור הוא היום שחקרספסל נשכה וזנות, הוא יכול תוך שבוע להפוך, עם קולו העבה, לשחקרציר ולמנהיג. כמיהה זו או אחרת הדברים נכונים הדברים גם ביחס לשאר מועמדי "דור המשך".

מרגרט תאצ'ר הייתה אדם מעצבן וצוותי מאוד כטרם נבחרה לעמוד בראש המפלגה השמרנית. לעומתה, נראה ג'יימס קלהאן, שאותו הביסה בכחירות, מאוד מיניסטרואלי. בעיני היא עדיין אותו אדם מעצבן וצוותי. אך הטלוויזיה הצליחה להכליש את נחישותה ולעשות אותה למנהיגה בלתי מעוררת. כך, לדעת, יכולה הייתה גם אורה נמיד להפוך בקלות למנהיגת המפלגה אילו רק היו בוחרים אותה לראשותה.

האנשים היותר מרשימים אינם במפלגת העבודה. יאיר צבן, שולמית אלוני, יוסי שריד. אך עד לימים שבהם יאיר צבן יהיה ראש הקואליציה (גם מישל רוקאר, ראש ממשלת צרפת, התחיל את דרכו עם שלושה אחוזים בבחירות), או שולמית אלוני ראש האופוזיציה - צריכה מפלגת העבודה להפש מקרבה בחיפוש מנהיגים. התקשורת כבר תעשה את השאר.

לוי אשכול היה בין התומכים במועמדותו של יצחק בן-צבי לנשיא המדינה. הוא העריך אותו עליפני יוסף שפרינצק. טעמו היה עימו. כשאתה יושב עם שפרינצק, הסביר, אתה רואה לפניך איש נמוך-קומה ומאוד לא מרשים בחוותו. לאחר שאתה מבלה עימו שעה, מתגלה לך יהודי בריאורי, חכם וחריף שכל, בעל הומור ומזג טוב, שנפלא להיות במחיצתו. לעומת זאת, כשאתה נמצא במחיצת בן-צבי מתגלה לך איש גבוה משכמו ומעלה, מרשים בחוותו. אך לאחר שאתה מבלה עימו שעה, מסתבר לך שחוכמתו מוגבלת ושעממתו גדולה.

שאלו את אשכול: היכן כאן הנימוק בזכות בן-צבי? או, השיב, וכי מי זוכה לשבת שעה במחיצת הנשיא?

בן-צבי לא היה מן הסתם הנשיא היחיד בישראל שנבחר על סמך עקרונות אשכוליים שאין מבלים שעה עם הנשיא. אך מאז אשכול השתנו פני הדברים. הטלוויזיה חושפת דברים לעיני כל. יש בה כרי לחשוף את איוולתם של בני-אדם בחרות רבה, כמו גם לגלות אנשים חרשים ולרומם טם באינטנסיביות רבה.

הומץ בן יוד, קרא יוסי שריד לעבר בנו של יוסף שפרינצק באותה זשיבת כנסת אומללה. והוא, כמוכון, צדיק, במשך שנים כתב אותו טרני ספריסט בעיתוני ישראל, ומי ידע עליו? אך בהיותו זקן חברי הכנסת ניתנה לו שעה של נוכחות ציבורית בכל בית ובית ושמו נישא בפי כל.